

osmnáct

Vejdeme do největšího supermarketu v obchodním centru. Už je po škole a je tu spousta lidí.

„Vem si košík,“ řekne Zoey, „a dávej bacha na hlídače.“

„Jak vypadaj?“

„Vypadaj, jako že jsou v práci.“

Pomalou procházím mezi regály a snažím se vychutnat si všechny detaily. Je to už hrozně dávno, co jsem naposled byla v supermarketu. V lahůdkách mají na pultu malé talířky. Vezmu si dva kousky sýra a olivu, uvědomím si, že mám hrozný hlad, takže si naberu ještě hrst třešní. Jdu dál a žvýkám je.

„Jak se můžeš takhle cpát?“ řekne Zoey. „Dělá se mi blbě, jen tě vidím.“

Vysvětlí mi, že mám dávat do košíku věci, které nechci – normální věci jako rajskou polívku a sýrové lupínky.

„A do bundy si dáš věci, který doopravdy chceš,“ pokračuje.

„Jako co?“

Rozčílí se. „Jak to mám doprdele vědět? Je tady spousta věcí. Tak si něco vyber.“

Vyberu si lahvičku krvavě rudého laku na nehty. Pořád mám na sobě Adamovu bundu. Má spoustu kapes. Lehce se v jedné z nich ztratí.

„Paráda!“ řekne Zoey. „Zákon úspěšně porušen. Už můžem jít?“

„To je jako všechno?“

„V zásadě jo.“

„To je trapný! Kdybysme zdrhly bez placení z té kavárny, bylo by to větší vzrůšo.“

Vzdychne a mrkne na mobil. „Tak ještě pět minut.“ Mluví jak táta.

„A co ty? To se budeš jen dívat?“

„Já jsem tvoje hlídka.“

Lékárnice se baví se zákazníkem o průduškovém kašli. Tahle tuba tělového mléka ani lahvička výživného krému jí určitě chybět nebudou. Do košíku jdou křupavé chlebičky. Do kapsy zvláčňující krém na obličej. Čajové sáčky do košíku. Ošetřující emulze pro jemnou pokožku pro mě. Je to trochu jako sbírat jahody.

„Jsem dobrá!“ pochlubím se Zoey.

„Super!“

Vůbec mě neposlouchá. To je teda hlídka. Prolézá drogerii.

„Teď ulička s čokoládou,“ řeknu jí.

Ale neodpoví, tak ji nechám.

Ne že by to byla zrovna Belgie, ale v oddělení sladkostí jsou malinké krabičky čokoládových mušlí převázané nádhernými stužkami. Stojí jen dvě libry, takže vezmu dvě a strčím je do kapsy. Motorkářská bunda je pro zloděje dokonalá. Přemýšlím, jestli Adam tohle ví.

Na konci uličky u mrazáků mám kapsy už úplně vyboulené. Zvažuju, jak dlouho by asi vydrželo v bundě Corneetto a Magnum, když kolem projdou dvě holky, které se mnou chodily do školy. Všimnou si mě a zastaví se, přitochí se k sobě a šeptají. Chystám se napsat Zoey, že potřebuju pomoc, ale vtom se vydají ke mně.

„Ty seš Tessa Scottová?“ řekne ta blondýnka.

„Jo.“

„Pamatuješ si nás? Jsme Fiona a Beth.“ Zní to, jako by byly k dostání jen v páru. „Odešlas v sedmičce, že jo?“

„V šestce.“

Obě se na mě dívají s očekáváním. Copak nechápou, že přišly z jiné planety, která se otáčí mnohem pomaleji než ta má, a že jim nemám co říct?

„Jak se daří?“ zeptá se Fiona. Beth přikývne, jako že s tou otázkou naprosto souhlasí. „Pořád chodíš na všechny ty léčení?“

„Už ne.“

„Takže je ti líp?“

„Ne.“

Dívám se, jak to pochopí. Začne to v jejich očích a šíří se to po tvářích k ústům. Celé je to tak předvídatelné. Na nic víc už se ptát nebudou, protože nezbývají žádné zdvořilé otázky. Chci jim naznačit, že můžou odejít, ale nevím jak.

„Jsem tady se Zoey,“ řeknu nakonec, protože ticho už je moc dlouhé. „Se Zoey Walkerovou. Chodila o rok výš.“

„Fakt?“ Fiona dlobne do své kamarádky. „To je divný. To je ta, o který jsem ti říkala.“

Při tom sdělení se Beth rozzáří a je ráda, že jsme zpátky u normálního rozhovoru. „Pomáhá ti nakupovat?“ Mluví se mnou, jako by mi byly čtyři.

„Ani ne.“

„Hele!“ řekne Fiona. „Támhle je. Už víš, koho myslím?“

Beth přikývne. „Jo, tahle!“

Teď si přeju, abych nic neřekla. Mám hrozný pocit. Ale už je pozdě.

Zoey vůbec nevypadá potěšeně, když je vidí. „Co tady děláte?“

„Bavíme se s Tessou.“

„O čem?“

„Jen tak.“

Zoey si mě podezíravě změří. „Už máš všechno?“

„Jo.“

„Chtěla jsem se zeptat“ – Fiona chytí Zoey za rukáv – „je pravda, že chodíš se Scottem Redmondem?“

Zoey se zarazí. „Co ti je do toho? Ty ho znáš?“

Fiona odfrkne. „Toho znaj všichni,“ a zakoučí očima na Beth. „Teda spíš *všechny*.“

Beth se rozesměje. „To jo, s mojí ségrou chodil asi tak půl hodiny.“

Zoey zajiskří v očích. „Vážně?“

„Hele,“ řeknu. „I když je to fakt moc zajímavý, už musíme jít. Musím si vyzvednout pozvánky na pohřeb.“

To je umlčí. „Fakt?“ žasne Fiona.

„Jo.“ Popadnu Zoey za ruku. „Škoda, že nemůžu jít, chodím ráda na pařby. Napište mi, jestli vás napadnou nějaký dobrý chvalo zpěvy.“

Necháme je tam, totálně zmatené. Zajdeme za roh a zastavíme se v domácích potřebách, uprostřed příborů a nerezavějící oceli.

„Jsou to krávy, Zoey. Kecaj blbosti.“

Předstírá, že ji hrozně zajímají kleštičky na cukr. „Nechci se o tom bavit.“

„Uděláme něco ujetýho, to nás rozveselí. Schválně, kolikrát za hodinu stihnem porušit zákon!“

Zoey se váhavě usměje. „Mohly bysme třeba zapálit Scottův barák.“

„Nevěř těm kecům, Zoey.“

„Proč ne?“

„Protože ty ho znáš líp než ty holky.“

Nikdy jsem neviděla Zoey brečet. Nikdy v životě. Nebrečela, když dostala maturitní vysvědčení, ani když jsem jí řekla, že už se neuzdravím. Vždycky jsem si myslela, že toho není schopná. Ale teď brečí. V supermarketu. Snaží se to zakrýt, pohazuje vlasy, abych jí neviděla do obličeje.

„Co je? Co se děje?“

„Musím ho najít.“

„Teď?“

„Nezlob se.“

Připadám si zrazená, když ji vidím, jak brečí. To ho má tak ráda? Zná ho sotva pár týdnů.

„Ještě jsme neskončily s porušováním zákona.“

Přikývne, slzy se jí koulí po tvářích. „Až budeš hotová, prostě odlož košík a vyjdi ven. Omlouvám se. Nemůžu za to. Musím jít.“

Tohle už jsem zažila, byl to úplně stejný pohled. Odchází, její vlasy se zlatě pohupují, je ode mě dál a dál.

Možná zapálím její barák.

Bez ní to ale není ono, takže položím košík, nahodím pohled, který říká, *to snad není pravda, že jsem si zapoměla peněženku*, chvíli se drbu na hlavě a pak vyrazím

směrem ke dveřím. Ale těsně před nimi mě někdo chytí za zápěstí.

Myslela jsem, že podle Zoey jsou hlídači v obchodě lehko rozpoznatelní. Představovala jsem si, že na sobě budou mít nepadnoucí oblek a kravatu a nebudou mít bundu, protože jsou celý den uvnitř.

Tenhle muž na sobě má džínovou bundu a má nakrátko ostříhané vlasy. „Zaplatíte za ty položky ve své bundě?“ řekne a pokračuje: „Mám důvod se domnívat, že jste do vaší bundy skryla zboží z uliček pět a sedm. Máme na to svědka, jednoho z našich zaměstnanců.“

Vyndám z kapsy lak na nehty a podám mu ho. „Vemte si ho zpátky.“

„Budete muset jít se mnou.“

Horko se mi rozlije z krku do tváří a k očím. „Já to nechci.“

„Měla jste v úmyslu opustit obchod bez zaplacení,“ řekne a táhne mě za ruku.

Procházíme uličkou do zadní části obchodu. Všichni mě vidí a jejich pohledy mě pálí. Myslím, že by mě neměl takhle vláčet. Třeba tady vůbec nepracuje, třeba mě jen chce odtáhnout na nějaké opuštěné místo. Zaseknu se a chytím se regálu. Nemůžu dýchat.

Zarazí se. „Jste v pořádku? Nemáte astma nebo něco?“

Zavřu oči. „Ne, já jsem... Nechci...“

Nemůžu to doříct. Na jazyk se mi dere moc slov.

Zamračí se na mě, zapne vysílačku a požádá o pomoc. Dvě malé děti sedí v nákupním vozíku a zírají na mě, když projíždí kolem. Holka v mém věku se loudá sem a tam a uculuje se.

Přikluše k nám žena se jmenovkou na košili. Je to Shirley a mračí se. „Já se o to postarám,“ řekne muži a rukou mu naznačí, že může jít. „Pojďte.“

Za pultem s rybami je tajná kancelář. Normálně byste to nevěděli. Shirley za námi zabouchne dveře. Je to taková

ta místnost, co bývá v televizních krimi seriálech – malá a zatuchlá. Je tu stůl a dvě židle a všechno je osvětlené blikající zářivkou.

„Posaďte se,“ řekne Shirley. „Vyndejte všechno z kapes.“

Udělám, co mi říká. Věci, co jsem ukradla, vypadají na stole mezi námi uboze a levně.

„No,“ řekne pak. „Podle mě jsou tohle důkazy, nemyslíte?“

Zkusím brečet, ale neskočí na to. Podá mi kapesník, i když se jí očividně nechce. Počká, až se vysmrkám, a pak ukáže na odpadkový koš.

„Musím vám položit několik otázek,“ řekne. „Začneme vaším jménem.“

Trvá to strašně dlouho. Chce všechny detaily – věk, adresu, tátův telefon. Ptá se i na mámino jméno, nechápu proč.

„Můžete si vybrat,“ řekne potom. „Buď zavoláme vašeho otce, nebo policii.“

Rozhodnu se pro zoufalý pokus. Sundám si Adamovu bundu a začnu si rozepínat košili. Shirley jen mrkne. „Jsem nemocná,“ řeknu jí. Nechám si košili sklouznout z ramene a zvednu ruku, abych jí ukázala kovový disk v podpaží. „To je portkatetr, tím dostávám léky.“

„Oblečte si prosím tu košili.“

„Chci, abyste mi věřila.“

„Já vám věřím.“

„Mám akutní lymfoblastickou leukémií. Můžete zavolat do nemocnice a zeptat se.“

„Oblečte se prosím.“

„Víte vůbec, co je lymfoblastická leukémie?“

„Ne, to bohužel nevím.“

„To je rakovina.“

To slovo jí ale vůbec nevyděsí a stejně zavolá tátovi.

V kuchyni pod ledničkou se pořád objevuje smradlavá

loužička vody. Táta ji každé ráno utře ubrouskem s dezinfekčním přípravkem. Během dne tam ta voda nateče znovu. Dřevěná podlaha se na tom místě kroutí vlhkostí. Jednou v noci jsem nemohla spát, a když jsem přišla do kuchyně a blikla světlem, viděla jsem tři šváby, jak se rychle běží schovat. Druhý den koupil táta pastičky a dal do nich kousky banánu jako návnadu. Nikdy jsme ale žádného švába nechtyli. Táta si myslí, že mívám vidiny.

Už když jsem byla hodně malá, vnímala jsem různá znamení – kousky motýlů v marmeládě nebo Calova králíka, který snědl svá miminka.

Do školy se mnou chodila holka, která spadla z poníka, a on ji rozšlapal. Pak ten kluk, co prodával v zelenině a srazilo ho auto. Můj strýček Bill, který měl nádor na mozkou. Na jeho pohřbu všichni jedli sendviče s oschlými okraji. Několik dní jsem měla na botách hlínu z jeho hrobu.

Když jsem si všimla, že mám okolo páteře modřiny, táta mě vzal k doktorovi. Ten řekl, že bych neměla být tolik unavená. A taky spoustu dalších věcí. V noci mi stromy klepou na okno, jako by se zkoušely dostat dovnitř. Jsem obklíčená. Vím to.

Objeví se táta, dřepne si přede mě, chytí mě za bradu a čeká, až se na něj podívám. Takhle smutného jsem ho ještě neviděla.

„Seš v pořádku?“

Myslí fyzicky, takže přikývnu. O pavoucích rozkvétajících na okenní římse mu neřeknu.

Vstane a podívá se směrem k Shirley sedící za stolem. „Moje dcera je nemocná.“

„Zmínila se.“

„A vás to vůbec nezajímá? Copak jste úplně bezcitní?“

Shirley vzdychne. „Vaše dcera chtěla opustit obchod bez zaplacení za zboží.“

„Jak víte, že nechtěla zaplatit?“

„Ty položky měla schované v oděvu.“

„Ale neodešla.“

„Už úmysl krást je porušením zákona. V tomto případě máme možnost dát vaší dceři varování. Tento přestupek je její první, takže nemusím volat policii, pokud ji předám vám. Musím si ale být naprosto jistá, že tu záležitost vyřešíte se vši vážností.“

Táta se na ni podívá, jako by mu položila nějakou těžkou otázku a on se musel zamyslet nad odpovědí.

„Ano,“ řekne. „Samozřejmě.“ Pomůže mi vstát. Shirley taky vstane. „Takže si rozumíme?“

To tátu zmátne. „Aha, promiňte, mám vám zaplatit nebo něco?“

„Zaplatit?“

„Za ty věci, co vzala.“

„Ne, to ne.“

„Takže ji můžu vzít domů?“

„Vysvětlíte jí vážnost této situace?“

Táta se otočí ke mně. Mluví pomalu, jako na nějakého blbečka. „Tesso, obleč si bundu, venku je zima.“

Málem ani nepočká, až vystoupím z auta a už mě postrkuje po cestě ke dveřím a dál až do obýváku. „Sedni si, dělej,“ nařídí mi.

Vyberu si gauč a on si sedne naproti mně do křesla. Zdá se mi, že ho cesta domů rozčílila. Je rozzuřený a funí, jako by nespal celé týdny, a vypadá, že je schopný všeho.

„Sakra, Tesso, co to mělo bejt?“

„Nic.“

„Nic? Kradeš v obchodě a je to nic? Na celý odpoledne zmizíš, ani mi nenecháš vzkaz, to se ti zdá normální?“

Obejme se, jako by mu byla zima, a chvíli jen tak sedíme. Slyším tikat hodiny. Na stolku vedle mě leží tátův časopis. Pohrávám si s jeho růžkem, překládám ho a zase vracím zpátky a čekám, co se bude dít.

Když promluví, zní to hodně opatrně, dává si záležet na každém slově. „Na některý věci máš právo,“ řekne.

„Některý pravidla nemusíš tak úplně dodržovat, ale jsou věci, který můžeš chtít sebevíc a prostě je nedostaneš.“

Můj smích zní jako sklo, které spadlo z velké výšky. Ten zvuk mě překvapí. Taky mě překvapí, když přehnu tátův časopis napůl a utrhnu přední stranu - červené auto, hezkou holku s bílými zuby. Zmačkám ji a hodím na zem. Trhám jednu stránku po druhé, dlaní je připleskávám na stolek, až je celý časopis rozprostřený mezi námi.

Oba se díváme na vytrhané stránky, já lapám po dechu a strašně moc chci, aby se něco stalo, něco obrovského, třeba aby nám na zahradě vybuchla sopka. Ale jediné, co se stane, je, že táta se obejmeme ještě těsněji, což dělá vždycky, když je rozhozený. Prostě se takhle vyprázdní, jako by zmizel.

A pak řekne: „Co se stane, jestli tě přemůže vztek, Tesso? Co potom budeš za člověka? Co z tebe zbyde?“

A já neříkám nic, jen se dívám, jak se světlo lampy sklání nad pohovkou, rozstříkuje se po koberci a tuhne mi pod nohama.